

[Poul Møller.]

dissensordning. Man har ment, at dissensordningen i nogen grad har svækket højesteretsdommenes autoritet, idet den kan medføre, at stemmerne kan stå 5-4 eller 6-3, når en højesteretsdom falder. Men denne ordning er nu engang indført og har været i kraft gennem mange år, og vi vil gerne under udvalgsbehandlingen medvirke til en undersøgelse af, om der under denne dissensordning har været og er så væsentlige mangler, at der for tiden er anledning til at gå videre ad den vej, man banede, da man indførte dissenterende vota.

For det konservative folkeparti er det beklageligt, at en repræsentant for retsvidenskaben ikke har haft lejlighed til at udtale sig om hele voteringsspørgsmålet. Ansvar for påhviler den højtærede justitsminister, som afviste en supplering af udvalget efter formandens begæring. Ønsker man at gå videre med hensyn til voteringsproblemerne og indførelse af offentlig voting, vil den konservative folketingsgruppe anse det for at være rigtigt, at man i høj grad i det kommende folketingsudvalg har opmærksomheden henvendt på de forslag, der er rejst, og som er støttet af et flertal af højesterets medlemmer i denne sag, og som i høj grad bør tillægges betydning under folketingets behandling af sagen.

Vi kan for den konservative folketingsgruppes vedkommende tiltræde forslaget om nordiske sagføreres adgang til at møde ved danske domstole på de vilkår, som er fastsat i lovforslaget.

Til sidst vil jeg bede om, at vi under udvalgsbehandlingen af denne sag også får lejlighed til at drøfte et spørgsmål, som har været behandlet i kommissionen, nemlig spørgsmålet om dommerudnævnelser. Jeg tror, at det mere og mere presser på, at man får indført videre mulighed for at knytte ældre, erfarne sagførere til vore domstole. Dommerhvervet kræver så megen menneskekundskab, at det næppe vil være rigtigt, at det udelukkende er overladt til embedsmænd og folk, der har haft embedsvejen som uddannelsesvej, at beklæde dommerhvervene her i landet. Man har i andre lande, specielt i England, med meget stort udbytte benyttet ældre sagførere som dommere, og jeg tror, det vil være en vej, som vi bør undersøge nøje i det udvalg,

som bliver nedsat. Det kan blive af langt større betydning for retsplejen her i landet end de spørgsmål, som er rejst af den højtærede justitsminister i det foreliggende lovforslag.

Lannung: Det foreliggende forslag falder jo i to eller, om man vil, tre hovedemner.

For at tage nydannelsen først, møderetten for sagførere fra andre nordiske lande, kan jeg på mit partis vegne kun udtale vor påskønnelse af dette forslag, som vi kan tilsige ubetinget støtte. Det drejer sig jo her om en fakultativ adgang for domstolene til at tillade, at sagførere fra et andet nordisk land giver møde såvel i borgerlige sager som i straffesager. Dette må ses som et betydningsfuldt initiativ og et led i de nye bestræbelser for gennemførelse af nordiske statsborgeres retlige ligestilling, og det må som sådant hilses med særlig tilfredshed.

Det er en selvfølge, at denne ordning må bygge på rimelig gensidighed, og der er i bemærkningerne gjort rede for, hvorledes stillingen er i de øvrige nordiske lande, herunder at Norge endnu for borgerlige sagers vedkommende er på overvejelsernes stadium. Jeg ved ikke, om den højtærede justitsminister på nuværende tidspunkt er i stand til at oplyse yderligere om, hvorledes sagen skrider fremad i Norge.

Med hensyn til den nye voteringsordning i højesteret kan jeg på partiets vegne udtale, at dette spørgsmål ikke sætter lidenskaberne meget stærkt i bevægelse, hverken i den ene eller den anden henseende.

Om spørgsmålet domsbegrundelse vil jeg i almindelighed gerne sige, at vi hilser alle bestræbelser for en mere udførlig og dermed bedre domsbegrundelse med tilfredshed. Arven fra enevælden var det rene dictum, kun selve domsbeslutningen og ingen begrundelse. Det var vel fiktionen, at det var hans enevældige majestæt, der allernådigst gav sin afgørelse, og at det var under hans værdighed at skulle give en begrundelse. Selv efter nyordningen, først i 1856, der indførte pligt til at angive grunde, har denne arv i nogen grad præget danske domme, som nok har været fattigere på begrundelse end mange fremmede landes. Stadig må jeg finde, at danske domstole ofte kommer vel let over præmisserne og